

РЕШЕНИЕ

№ 40816

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 05.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **10052** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. Б. О., гражданка на С., [дата на раждане], в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, гражданин на С., роден на 30.30.2023г., чрез адв. В. П., срещу откази за издаване на виза вид „D“ по заявления, подадени на 08.05.2025г. на нея в лично качество и по отношение на малолетното ѝ дете А. М. Мазен, постановени от М. Г., ЗКС в Посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, твърди се че отказът е не е издаден в изискуемата от закона форма, тъй като в него не са посочени фактическите основания, които обосновават издаването му, както и няма изложени конкретни мотиви. Посочва се, че член на семейството е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Изложени са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, той има право да се събере с останалите членове. Сочи се, че липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната съдебна практика. От друга страна нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой.

Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС.

В съдебно заседание жалбоподателите В. Б. О. и малолетния А. М. Мазен, редовно призовани, не се явяват, представляват се от адв. В. П., който поддържа жалбите и моли за отмяна на постановените откази. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се явява лично, не се представлява от процесуален представител в проведеното съдебно заседание.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявления, подадени на 08.05.2025г. от В. Б. О., гражданка на С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване за нея и детето и. Към заявленията са представени следните документи: национални паспорти, издадени от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 3026/09.04.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Мазен М. С. да се събере на територията на Република България да се събере на територията на РБ със своята съпруга В. Б. О. и детето си А. М. Мазен.

Разглеждайки подадените заявления, компетентният административен орган е намерил, че относно майката В. Б. О. не се доказва достоверно целта и условията на заявления престой и е прието, че има данни, че същата ще използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ. Що се касае за отказа на детето – А. М. Мазен, при него единственото основание е това по чл. 10, ал. 1, т. 22 – влизането в страната може да се ползва като транзитен пункт към трета държава.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

От ответника е представена заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Видно от приетото становище по дело с рег. № М-10528/16.10.2025г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията е изразила отрицателно становище относно майката В. Б. О. въз основа на представен списък с имена на лица, за които се твърди че съществуват опасения, че евентуално биха осъществили злоупотреба с издадените им дългосрочни визи като заминат за трета държава – Германия. По отношение на подаденото заявление за издаване на виза на малолетното дете А. М. Мазен, ДАНС не е изразявала становище и няма издадени писмени документи.

Допуснато е събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето Мазен М. С., който е съпруг на В. Б. О. и баща на А. М. Мазен. Свидетелят Мазен М. С., заявява, че се намира в България от година и половина и живее в апартамент под наем в

[населено място]. Апартаментът се състои от една стая и тоалетна, но твърди, че когато пристигнат съпругата и детето му ще се наложи да се преместят в по-голям апартамент. Твърди, че работи като общ работник и няма планове за заминаване в Германия.

Настоящият съдебен състав ще цени показанията на свидетеля в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорените откази са връчени на техните адресати на 08.09.2025г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 16.09.2025г. (вх. № 22801). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресати на индивидуалните административни актове, подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административните актове са подписани от М. Г., Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваните административни актове са издадени в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза на майката са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявения престой. Прието е, че има данни, че апликантът ще използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Идентична е ситуацията при отказите на децата, където обаче правното основание е само и единствено чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

В разглеждания казус е безспорно, че В. Б. О., гражданка на С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и за трите лица, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения

административен акт по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че лицата кандидатстващи за визи са представили към своите заявления, валидни паспорти, издадени от властите на С., застрахователни полици и удостоверения за семейни връзки с чуждестранния гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България, издадено от компетентен орган при ДАБ. В самото решение за събиране също така В. Б. О. и А. М. Мазен са индивидуално посочени.

Страните не спорят, че оспорващите са членове на семейството на Мазен М. С., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено Решение № 3026/09.04.2025г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците му е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга В. Б. О. и детето им А. М. Мазен. Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорените откази, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и тези по отказа на майката, че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ при отказа на В. Б. О.. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая и при трите отказа за издаване на визи липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяването им, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 (при отказа на В. Б. О.) и т. 22 от ЗЧРБ (и в двата АА) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административните актове издателят е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които

касят заявителите, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Необходимо е да се посочи, защо В. Б. О. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и защо за нея и малолетното и дете А. М. Мазен се счита, че целта на влизането им в страната е да се използва като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в съответствие с константната практика на Върховния административен съд (Решение № 5661 от 15.05.2020г. по адм. д. № 120/2020г. на VII отд. на ВАС, Решение № 13290 от 27.10.2020г. по адм. д. № 122/2020г. и др.).

По изложените съображения съдът намира, че оспорените административни актове следва да бъде отменени, а преписката да се върне на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за ново разглеждане на подадените от В. Б. О., гражданка на С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде исканите административни актове.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорвания, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива в срок. Съдът дължи присъждането им, в случай, че са представени доказателства за реално сторени разноси. Такива са представени от адвокат П., а именно договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено заплащане от 1200 лв., за които има приложена и разписка. Поискано е присъждането и на 10 лв. държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Б. О., гражданка на С., [дата на раждане], в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, гражданин на С., роден на 30.30.2023г., откази за издаване на виза вид „D“ по заявления, подадени на 08.05.2025г. на нея в лично качество и по отношение на малолетното ѝ дете, където действа в качеството на законен техен представител, постановени от М. Г., ЗКС в Посолството на Република България в [населено място], Х. Кралство Й..

ВРЪЩА преписката на административния орган Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за разглеждане на подадените от В. Б. О., гражданка на С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, заявления за издаване на визи, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на В. Б. О., гражданка на С., [дата на раждане], в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Мазен, разноси в по делото размер на 1210 (хиляда двеста и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: